

Posudek magisterské práce Lucie Kozelské

Lucie se zvířecími motivy zabývá poměrně často. Tam kde to zadání umožnilo, tam se jí do tvorby, zvířata dostala. V prvním semestru na téma zátiší sestavila dětské boty do tvaru ještěra. Ve třetím ročníku i na bakalářskou práci pracovala se zvířecími motivy. Ze zvířat vymodelovaných z vosku vytvořila noemovu archu tak, že těla zvířat tvořila tělo lodi. V jiném případě jednotlivá zvířata sestavovala z menších detailů se zvířecím motivem. Například medvěda, sestavila z želatinových medvídků. Ve třetím ročníku přerušila studium, a když se po roce vrátila, vytvořila na bakalářskou práci sochu tygra. Dobře anatomicky propracovaná socha je odlitá do neprobarveného laminátu. Možná tam vznikl nápad a téma diplomové práce s názvem mimikry. Neprobarvený laminát svou zelenkavě průsvitnou barevností, dokonale srůstal s trávou, do které ho Lucie na chvíli postavila. Ve své diplomové práci ale mimikry nepoužila jako ochranné nebo krycí zbarvení zvířete z divoké přírody ale zvíře přenesla do městské civilizace a použila barevnost vytrženou právě z tohoto zcela nepřirodního městského prostředí. Opět zvolila šelmu, přesně ocelota, tedy zvíře, které mimikry používá jak pro ochranu tak i pro neviditelný útok. Každé ze zvířat má mimikry trochu jiné a tak je jasné, že je vytvořené také pro jiné prostředí. Jedno ze zvířat se skrývá mezi barevnými hračkami další mezi vzory sukni. Z toho, že jsou zvířata umisťována do různých prostředí je zřejmé, že mimo vizuální záměny přirozeného zbarvení za barevné skvrny a vzory z prostředí, které se Lucii líbí, v této práci další plán není. Kdyby se opravdu jednalo o mimikry asi by musel být celý záměr propracovanější a musel by spíš pracovat s možností proměny s proměnou okolního prostředí. To by ovšem znamenalo pracovat s nejnovějšími a téměř nedostupnými technologiemi. To jsem už na hony vzdálen jak možnostem, tak i záměru autorky. Snad mimo prvoplánového názvu mi ale tento jednoduchý koncept nevadí. Naopak mi připadá osvobozující ve své radosti ze spojování nespojitelného. Zdá se mi dobré, že tělo zvířete není pokryto ornamentem nebo na sebe jinak navazujícími vzory ale jsou na něj promítnuty detaily reálných předmětů a tvarů. Lucie si svobodně jako dítě hrála s barvou reálným zobrazením předmětů, hraček, látek a všeho co jí obklopuje a co má ráda. Přemalovávala to vše na těla vymodelovaných a odlitých ocelotů a spojovala promítnuté předměty na zakřivených částech těla pomocí vymyšlených barevných skvrn s pomalovanou druhou stranou těla. Její sochy jsou spojené fragmenty toho co je jí tvarově ideově a barevně blízké. Mimikry a jakýkoli další koncept jsou jen startovní čarou pro její sebevyjádření. Vznikly tak sochy podivně pomalované reálnými detaily nijak nesouvisejícími s vlastní sochou. Spojuje je jen příběh který do nich - trochu verbálně těžkopádně ale výtvarně lehce - Lucie vložila.

Práci hodnotím:

M. Gabriel